

ΘΟΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΕΠΙΤΑΝΗΣΙΑΚΟΝ ΛΑΟΝ.

« Ὅσα εἰς τὴν γῆν μας εἶναι
Ψευδελευθεροὶ καὶ ξένοι,
Ἄγιοι θάνατι οἱ χορτάτοι
Καὶ πολλοὶ οἱ πεινασμένοι. »

(Ἀπόφθεγμα τοῦ Κρασοπατέρα.)

Ἀδέλφια, ἦλθ' ἡ ὥρα νὰ κρασοφορτωθῶμε
Ἵσαν ἄντρες, καὶ ἔς τὴ μέση τ' ἀγῶνος νὰ ριφθοῦμε.
Μακρὰν σπαθιά, τουφέκια· ἄς πετακτοῦν ἔς τὴν ἄκρη.
Ἐδῶ δὲν χύνετ' αἷμα, οὔτε σταλάζει δάκρυ.
Κανάτα καὶ ποτήρι, ἀπὸ φτερά ποδάρη,
Ἐλευθεροστομία καὶ στήθ' ἑλληνικό,
Χρειάζεται νὰ ἔχη τὸ κάθε παληκάρη
Σ' τὸν πόλεμο τὸν μέγαν αὐτὸν τὸν κρασικό.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Δειλία ἢ διχόνοια ἐδῶ ἄς μὴ προβάλλῃ
 Ἄς πᾶνε ἔς ὅσους θέλουν ὁ Βάχχος νὰ μὴ ψάλλῃ.
 Ἐμεῖς, ἴσα ῥιζοσπάστεις, ἀδελφικὰ σμιμμένοι,
 Ἄς ψάλλωμε ἴσᾶν πάντα εἴμαστε μαθημένοι.
 Ἄς ψάλλωμε: — « Οὐάρδε, μὲ ὄλα τὰ ὄργανά σου,
 Τῶν ἀδυνάτων εἶναι ποτὲ νὰ δυνηθῆς
 Νὰ μᾶς γελάσης, φίλε, νὰ ἴμβουῖμε ἔς τὰ νερά σου,
 Μὲ ὄλη σου τὴν τέχνη καὶ ἂν ὑποκριθῆς.

Κάθε κρασοπατέρας φρόνημα δὲν ἀλλάζει,
 Κ' ἐμπρὸς ἔς τὰ δίκαιά του τὸ Χάρο δὲν τρομάζει.
 Γνωρίζομε πῶς ἔχεις τὸ βροντερὸ κανόνι,
 Ἄλλὰ τὸν ἐθνισμό μας τίποτε δὲν νεκρόνει.
 Γιὰ μία κρασιῦ στάλα, τὸ κάθε παληκάρι
 Τὸ θάνατο κλοτσάει, καὶ ψάλλει σοβαρὰ,
 Πῶς, ὅσῳ εἰς τὴ γῆ μας στηλόνεις τὸ ποδάρι,
 Θὰ σιιάζεται, θὰ φεύγῃ μακρ' ἀπ' ἐδῶ ἢ χαρὰ.

Μάθε το: Ἄν ἡ τύχη μᾶς ἔδεσε μὲ ἀλύσεις,
 Κι' ἂν νερογουρισμένους μᾶς ἔκαμεν ἢ φύσις,
 Δὲν τρέμομε γιὰ τοῦτο, κρασί νὰ μὴν τραβοῦμε,
 Ἡ τῆς σκλαβιᾶς τὸ σκότος ἐλευθεριὰ νὰ ποῦμε.
 Μακρ' ἀπὸ μᾶς τοιαύτη ἰδέα σκουριασμένη!
 Τὴν ἔχουν οἱ προδόταις . . . οἱ Μωαμεθανοὶ . . .
 Κι' αὐτοὶ εἶν' ὅσοι θέλουν ἔς τὴ γῆ μας νᾶναι ξένοι,
 Ἄλλόφυλοι . . . μὲ ξένα καὶ ἤθη καὶ φωνή.

Κρινέ το: ὀρθοδόξους Ἑλληνας ἰποιὸς θὰ πείσῃ,
 Τοῦ ἐθνισμοῦ ν' ἀφήσουν τὸ ἅγιο μεθύσι;
 Ἰσὺ, Σιρ Οὐάρδε; — Σφάλλεις εἶναι μονάτη τρέλα,
 Ἄν λὲς πῶς οἱ νησιώταις θ' ἀφήσουν τὴ βαρέλα.
 Ἄν δὲ, γιὰ νὰ μᾶς πείσῃς, φορέσης τὸ μαχαίρι,
 Καὶ μὲ τὴ δύναμί του μᾶς κόψῃς τὸ λαιμό,
 Εἰς τὴν ὑπόληψί σου ἰποία τιμὴ θὰ φέρῃ,
 Ἄφοῦ δὲν ἔχῃς πράξεις νὰ πείθουν τὸ μυαλό;

Ἐσφαλα ἔχεις πρῶτον, τοῦ τόπου μας τὸ χῶμα,
 Ὅπου τὸ κοκκινίζει τὸ αἷμά μας ἀκόμα!
 Τὰ ὄρφανά! τὰς χήρας! ποῦ γιὰ νὰ σ' ἐνθυμοῦνται,
 Μὲ δάκρυα μαυροφόραις τὰ ἄθλά σου διγοῦνται!
 Ἐχεις καὶ τοὺς ναοὺς μας ὡς ἐπιχείρημά σου (α),
 Ἐχεις τὰ τόσα χεῖδια πῶκαμες ἔς τὸ νησί . . .
 Καὶ ἔχεις, τέλος πάντων, τῆς φιλελευθεριᾶς σου
 Δεῖγμα, ποῦ δὲ σ' ἀρέσει, τὸ ἑλληνικὸ κρασί.

Ἰ Μπορεῖ λοιπὸν καθ' ἓνας ποῦ πίνει νὰ πιστέψῃ,
 Τὸ χέρι ποῦ σκοτόνει, πῶς θέλει νὰ γιαιτρέψῃ;
 Κι' ὁ νοῦς του, ἴσᾶν τοῦ φύλλου ἂν ἦν, θὰ συμπεράνη,
 Πῶς ἔς ὅ,τι μᾶς προτείνῃς κρύβεται μέσα πλάνη.
 Ἐπέρσει μᾶς εἶπες, πῶς θὰ μᾶς εὐτυχίσης,
 Ἰ Κι' ἐφέτο; . . . Μὲ τὴ βία καὶ δόλο προσπαθεῖς
 Ἰ Σ ἐκείνας τὰς λαμπράς σου, ὡς λὲς, μετὰ ῥῥυθμίσεις
 Ἰ Ἄναρχα πρῶτος-πρῶτος νὰ μεταβῆθῃς.

(α) Ἰδὲ τὰς ἡμέρας τοῦ στρατοδικείου, ποίημα τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ φιλογενεοῦ
 νέου, Σπυρίδανος Γ. Μαλάκη.

Ὅ,τι κι' ἂν κάμης ὅμως, τὸ δένδρο ἐρριζώθη,
Κ' ἡ ἐθνικὴ ιδέα εἰς ὄλους ἐξαπλώθη. *
 Ἡ τὴ Βουλὴ ἀναβάλης, ἡ νόμους μεταλλάξης,
 Ἡ τὰς μετὰ ῥυθμίσεις 'ποῦ ἔδοσες ἀρπάξης,
 Ἡ ἂν καὶ τὴ Βουλὴ μας, 'ς τὸ τέλος, διαλύσης,
 Ἡ ἂν καὶ καταστρέψης μὲ μίας τὰ Νησιὰ,
Μ' αὐτὰ δὲν θέλ' ἀλλάξει τοῦ Ἑλληνος ἡ φύσις,
 Τὸν ἔρωτα ν' ἀφήσῃ 'ποῦ ἔχει 'ς τὰ κρασιὰ. »

Λοιπὸν ἐμπρὸς, ἀδελφια! ποτήρια φορτωθῆτε,
 Καὶ τὸ κρασί θὰ κάμῃ ἐλευθεριὰ νὰ ἰδῆτε.
 Ἐγκλημα δὲν εἶν', ὄχι, ἀδελφια, ὅποιος πίνει,
 Ἐγκλημα εἶναι, ὅποιος πατρίδα παραδίνει.
 Εἶν' ἀτιμιὰ . . . τὸν ξένον ὁ 'ντόπιος νὰ δουλεύῃ,
 Καὶ πίστι καὶ πατρίδα γιὰ τέλη νὰ πουλῆ.
 Εἰδὲ κρασί νὰ πίνῃ, κ' ἐνωσι νὰ γυρεύῃ,
 Αὐτὰ κανενὸς νόμου δὲν κάνουν προσβολή.

Πίνετε λοιπὸν ὅλοι, γενῆτε ριζοσπάσταις,
 Χορτάτα το' ἔθνος τοῦ μας τραβῆξτε ταῖς κανάταις,
 Πίνετε καὶ σεῖς γέροι, γιὰ νὰ ἐμψυχωθῆτε,
 Νὰ ζήσετε, καὶ ἔθνος μεγάλο νὰ μᾶς ὀδῆτε.
 Γυναῖκες! Ἰθυμηθῆτε τὴ μάνα τοῦ Βρασιδα,
 Μὴν ἔχετε 'ς τὸ πιόμα καμμία συστολή,
 Φωνάζετε: Νὰ πεθάνῃ κανεὶς γιὰ τὴν πατρίδα,
 Εἶναι προτιμητέον, παρὰ νὰ τὴν πουλῆ!

Γυναῖκες ἑλληνίδες! ἄς ἦναι ὁ συρμός σας,
 Ἀπέχθεια 'ς τὸν ξένον, φίλτρον 'ς τὸν ἐθνισμό σας.
 Τὶ καλλονή! τὶ χάρι! ἡ ὄψις σας λαβαίνει,
 Ὅποτεν κάθε μιὰ σας ἦν κρασοστολισμένη!
 Ποία τιμή! νὰ πιῶνε τὸ γάλα ἐνωμένο,
 Τὰ ἑλληνικὰ παιδιὰ σας, μὲ ἐθνικὸ κρασί!
 Καὶ ποία 'ς τοὺς προδότας πληγῆ, καὶ εἰς τὸν ξένο,
 Ν' ἀξιάνη ὅσφ πάει τ' αἰσθημα 'ς τὸ νησί!

Ἀλλὰ καὶ σεῖς τραβᾶτε, ὦ ζωηροὶ μου νέοι!
 Ὅμαστενε πῶς εἴσθε μεγάθυμοι, γενναῖοι!
 Ἐχετε τὴν ἐλπίδα 'ς τὸν Ὑψιστον Θεὸν μας!
 Πίστιν εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὸν ἐθνισμό μας.
 Κ' οἱ ἴδιοι, μὰ τὸ Βάχχο! οἱ ἴδιοι τύραννοί μας,
 Σ' ταῖς ἡσυχαις στιγμαῖς τους, ἐὰν μᾶς ἰθυμηθοῦν,
 Θὰ ἰδοῦν πῶς δὲν ὑπάρχουν δεσμὰ γιὰ τὴ φυλὴ μας,
 Κ' ἀπὸ τὴν τυραννίδα μόνοι τους θ' ἀφεθοῦν.

Πίνετε λοιπὸν ὅλοι, γυναῖκες! νέοι! γέροι!
 Κι' ὁ Βάχχος θε νὰ ἰδῆτε πόσα καλὰ θὰ φέρῃ.
 Ἄν ζῆτε καθὼς ζῆτε, καὶ τὸ κρασί τιμᾶτε,
 Μ' ὄλα του τὰ κανόνια, ὁ ξένος μᾶς φοβάται.
 Σύμπνοι, ἀδελφι', ἀγάπη, τιμὴ καὶ φρονιμάδα,
 Πρὸ πάντων εἰς τὰ δίκια ἡρωϊκὴ ἀφοβία
 Ἄν ἔχωμε, θὰ ἰδῆτε νὰ πέσουν 'ς τὴν ἀράδα
 Προδόται . . . λαζαρόνοι . . . καὶ τέλος ἡ σκλαβιά!

Ἄγγελια.

Τὸν παρελθόντα χειμῶνα, φίλοι ὁμογενεῖς, ἐπεσκεπτόμην¹
συνεχῶς τὸν μυθοποιὸν Αἴσωπον, καὶ τόσον ἐρωτεύθην εἰς τὸν
κατὰ τὴν ὄψιν ἄμορφον τοῦτον Σάτυρον, ὥστε πολλοὺς τῶν
μύθων του ἐστιχούργησα. Σκοπεύων δὲ νὰ τοὺς ἐκδώσω, προσ-
φέρω πρὸς ὑμᾶς ἓνα τούτων, ὡς δεῖγμα· καὶ ἂν ἀξιωθῆ τῆς
ὑποδοχῆς σας, προσεχῶς θέλω ἐπιχειρήσει τὴν ἐκδοσὶν τῶν
συναδελφῶν του.

Γαῖδαρος καὶ Ἄλουποῦ.

Ἐνας ΓΑΙΔΑΡΟΣ ἔς τοὺς δρόμους ἐπερπάτει μὲ καμάρι,
Μὲ τ' αὐτιά του τεντωμένα, κτενισμένο τὸ μαλλί,
Καὶ ἀ γ έ ρ ω χ ο ς! ἔς τὴν πλάτη πῶς φορεῖ χρυσὸ σαμάρι,
Ἐβαστοῦσε, ἄν τὴ χῆνα, ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴ!

Πλὴν ἡ φορεσιὰ του τόσο δὲν τοῦ ἴσταιν τὸ ρουθούνη,
Ὅσο φούσκονε τὸ νοῦ του, ὅπ' ὁ Ἄφέντης του σπαθί
Ἐβαστοῦσε, καὶ τὸν κέντα νὰ πηγαίνῃ κούνει κούνει,
Λέγωντάς του: Ποῖός ἐμπρός σου, ΓΑΙΔΑΡΕ, θε νὰ σταθῆ;

Καὶ ὁ λόγος τοῦ Ἄφέντη ἔκαμε τὴν ἀφεντιά του
Νὰ πηδάη, νὰ γχαρίζῃ, τὴν ὄρα του νὰ κουνῆ,
Νὰ στοχάζεται πῶς ὄλα τὰ σπαρτὰ εἶναι ἴδικά του,
Καὶ πῶς πρέπει κάθε ζωὸ ἄ Θεὸ νὰ τὸν ὑμνῆ.

Πλὴν ἡ Ἄλουποῦ, π' εὐρέθη μέσα ἔς τὴ σκηνὴ ἐτούτη,
Ἐξεράθηκε ἀπ' τὰ γέλια, καὶ τοῦ λέει μὲς τ' αὐτί:
ΓΑΙΔΑΡΕ!!! τὰ ἄλλα ζωᾶ μ' ὅσα καὶ ἂν φέρῃς πλούτη,
ΓΑΙΔΑΡΟ!... θε νὰ σέ λένε, καὶ τ' Ἄφέντη δουλευτή!

Αἶνιγμα.

Ἄν ἴσως ξέρῃς νὰ σχολιάζῃς,
Ἐσὺ ποῦ τὸ μῦθό μου διαβάζεις,
Σοῦ τὸ χρωστάω σὲ πολὺ χάρι,
Νὰ τρέξῃς, ἂν ἦσαι παληχάρι.
—Αἰ φίλε! Ἄν εἶχες μυαλό,
Μῶλεγες: Ῥίξ' τα ἔς τὸ γιὰλό.

Ὁ φιλόκοινός ὁμογενῆς σας,

I. A. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Η ΣΑΛΠΗΓΕ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
Δ Η Μ Ο Σ Ι Α Κ Ε Ν Τ Ρ Ι Κ Η Β Ι Β Λ Ι Ο Θ Η Κ Η
Μ Ο Υ Σ Ε Ι Ο Λ Η Ξ Ο Υ Ρ Ι Ο Υ

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΗΜΟΥΣΕΙΟΥ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α.Ι.2.Φ2.0020